

i flere Retninger er uklar, have vi anset det for nødvendigt, hvis Landstthinget i det Hele vil gaa ind paa en Bestemmelse om det omhandlede Forhold, at foreslaa en anden Affattelse, som gjør det klart, at den kun omfatter de allerede nu stiftede opsigelige Laan.

Stjøndt en saadan Bestemmelse strengt taget næppe hører hjemme i denne Lov, idet den indeholder en Gave til nogle Debitorer, medens Loven ellers handler om Udbetaling til Interessenterne, skjønt vi dog ikke rettere, end at der, naar henses til, at den ikke binder Bestyrelsens fremtidige Handlingsfrihed, er Grund for Landstthinget til at imødekomme Folkethingets Ønske, og det saameget mere, som den herved fremkomne Rentenedsættelse — efter hvad der er opløst for os i den nedenfor aftrykte Skrivelse — kun vil medføre en Indtægtsformindskelse af høist 7,000 Kr. aarlig.

Udvalget indstiller derfor Lovforslaget til Vedtagelse med den Ændring, at § 19 affattes saaledes:

„Renten af de opsigelige Laan, Livsforfiktungs- og Forsørgelsesanstalten af 1871 ved nærværende Løvs Træden i Kraft har indestaaende i faste Eiendomme, nedsættes fra 11te Juni 1889 til 4 pCt. aarlig.“

Grifstrup og Th. Nielsen slutte sig til ovenstaaende Indstilling uden paa ethvert Punkt at være enige i Begrundelsen deraf. Naar vi have undladt at stille Forslag om, at de Kommuner, der have uopsigelige Laan af Anstalten, i en begrændset Tid skulle have Ret til at opsig dem, er Grunden den, at intet Forslag herom er vedtaget i det andet Thing og at vi ikke anse det for vor Opgave at reise nye Spørgsmaal.

J. Dannefljold-Samsøe.

Grifstrup.

Suel.

Kayser.

Krieger,
Formand.

Larsen.

Th. Nielsen.

Schlegel,
Ordfører.

Stühr.